

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Desseffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők

Jézuson csüngök.

(Ap. 18., 18.)

Pál apostol egy évet és hat hónapot töltött el Korinthusban. Hűségesen munkálkodott s az Ur ezt a fáradozást nagy sikerrel koronázta. Sok bűnös megtért. Sokan elhagyták világi életüket s kezdtek hívő életet élni. Nagy és sötét bűnökben éltek a korinthusiak, mint akármielnyik mai nagy városnak népe. De sokan otthagyták a bűn szűcs országutját s jöttek az élet útjára s léptek Krisztus nyomdokába, Pál apostol prédikációját folytán. Elgondolhatjuk, hogy mindazok, akik Pál apostol tanubizonyoságtévese folytán tértek meg, akikkel együtt imádkozott s küzdött világosságért, akiket istápol az evangélium drága eledével, akikért szenvedett, azok nagyon megszerették az apostolt s hűségesen ragaszkodtak hozzá. A világosságot, a megtérést, újjászületést, büntől való szabadulást, örömet, boldogságot, mindazt Pálnak köszönheték, mert mielőtt őt nem ismerték, sivar, örömnélküli, boldogtalan volt az életük. Hogyne ragaszkodtak volna Pálhoz, hogyne csüngtek volna rajta szívük egész szeretetével s melegével? Meggyónták Pálnak bűneiket, kiöntötték előtte minden bánatukat, gondjukat s Pál imádkozott velük, imádkozott értük. A legszebb kapocs fűzte őket egymáshoz.

De bármilyen szép volt egymáshoz való viszonyuk, prédikátoroknak s gyülekezetnek egymáshoz való viszonya, Pál elérkezettnek látta az időt, hogy elbucuzzék fölük, hogy másfelé is vigye a Krisztus evangéliumát, hogy mások is legyenek oly boldogok s örvendezők, mint a korinthusiak.

El kellett válniok. Hogy ilyenkor az elválás nem könnyű dolog, azt megértjük. De éppen ilyenkor tűnik ki az, vajjon kin csüngtek azok a hívő lelkek igazán, Pájon, az emberen, avagy pedig a Jézus Krisztuson? Ilyenkor tűnik ki az is, hogy hogyan dolgozott a prédikátor, a

gyülekezetben: a maga személyéhez édesgette-e a hívőket, avagy pedig a Krisztushoz?

Pál Korinthusban úgy működött, hogy nem-e maga számára, hanem Krisztus számára hódította meg a lelkeket. Ez sem sikerült neki úgy, amint szerette volna, mert több párt is alakult: Pál-párt, Péter-párt, Apollos-párt, és Krisztus-párt. Ez nagyon fájt az apostolnak. Mert ő semmiképen sem azt akarta, hogy emberekhez ragaszkodjanak s azokon csüngjenek, hanem hogy hitük és szeretetüknek minden szálával a Jézus Krisztuson csüngjenek.

Bizonyára ez is egy ok a többi ok mellett, amiért Korinthus 18 hónapi munka után elhagyta, mert látta, hogy egyesek a megtértek közül nagyon is csüngnek ő rajta, sokkal inkább, mint Krisztuson. Ez pedig az illető lelkek számára veszélyt jelentett. Hogy veszélybe, bajba ne kerüljenek, inkább tovább állt. Ez gyönyörű jellemvonás. De nem kevésbé szép az Apollos jellege is. Korinthusban Apollos-párt is volt. Apollos jól tudta, hogy igen sokan ő hozzá ragaszkodnak, rajta csüngnek. Apollos ezt természetesen nem helyeselte s nem örült ennek. Pál nem volt féltékeny, avagy irigy, Apollosra, amiért testvérei közül sokan Apolloshoz ragaszkodtak; ellenkezőleg, ő még levelileg hívta Apollos Korinthusba, hogy jöjjön és hirdesse az Igét. De viszont Apollos éppen azért, nem ment Korinthusba, mert ő is észrevelte, hogy az ottani hívők közül igen sokan nem annyira Krisztuson csüngnek, mint inkább ő rajta. Nem is tudjuk, melyikre nézzünk e két férfi közül nagyobb tisztelettel, Pálra avagy Apollosra? Egyik is, másik is háttérbe vonult a saját Enjével s csak a Krisztushoz akarták vezetni a lelkeket.

Ma a gyülekezeti életben sokszor mást tapasztalunk. Vannak prédikátorok, gyülekezeti munkások, diakonusok s diakonisszák, vezetők, akik nagyon örülnek annak, hogy a gyülekezet egy része vagy egésze, nagyon csüng rajtuk. Jól esik nekik, ha az ő biblíamagyarázataik, az ő

tanácsaik s az ő személyiségük tetszik a gyülekezeti tagoknak a legjobban. Boldogok, ha valaki megdicséri őket, milyen szépen prédikáltak, avagy milyen jól utasították rendre ezt vagy azt a gyülekezeti tagot. Az ő ember nagyon szereti azt, ha az emberek ő rajta csüngenek, ha tőle kérdeznak mindent, ha körülötte forog az egész gyülekezet. De ennek nem így kell lenni. Pál ezt nem akarta. S mert nem akarta, nem is engedte meg, hogy rajta csüngenek, hanem oda hatott, hogy minden igaz hívő, minden megtért, újjászületett lélek csüngjön a Krisztuson, mert egyedül Krisztus a Megváltó, a Szabadító, az Úr, az Igazság, az Élet!

Így diakonissza nagy áldással működött egy gyülekezetben. A testvérek nagyon szerették. Ő is szerette a testvéreket. De az anyaház azt vette észre, hogy a diakonissza testvérnő szinte már jobban szerette az abban a gyülekezetben kifejtett munkáját, mint az Üdvözítőt. Ugy látták jónak, hogy onnan elhívják s más munkakört jelöljenek ki számára. Persze, hogy a diakonisszának akarata ellenére jött ez az intézkedés. Keserű könnyeket hullatott. Nem tudott megbarátkozni a gondolattal, hogy az ő «kedves gyülekezetét», az ő «kedves testvéreit» elhagyja, akiken annyira csüngött. Viszont a gyülekezet is csüngött a diakonisszán, aki oly kedves, oly jó volt s oly odaadással munkálkodott közöttük. Kérlelték, ne menjen el. Maradjon közöttük. S mit tett a diakonissza? Nem fogadott szót az

anyaház intézkedésének. Kijépett a szervezeten s ott maradt. Ezek után mi történt? Azon időtől fogva a munka hátrafelé fejlődött; az isteni áldás hiányzott; ő is észrevette, a gyülekezet is, hogy kölcsönösen egymáson csüngtek s nem az Uron s azért már nem volt az együttműködésen Isten áldása.

Kedves lélek, vizsgálj magad, akár prédikátor, diakonissza, vagy bármilyen munkás vagy az Ur szőlőjében, vajjon hova irányul minden törekvésed? Oda-e, hogy rajtad csüngenek az emberek, avagy pedig a Krisztuson?

Milyen bölcs feleletet adott Elizeus Naámannak, mikor ez azt kérdezte tőle, hogy királynak szolgálatában részt vehet-e még Rimmon bálvány tempjomi istentiszteletében. «Eredj békességgel», vagyis az Isten majd megérezte elkiismeretteddel, mi tevő légy. Ha megtitotta volna, vagy ha megengedte volna, akkor Naaman mindig Elizeusra hivatkozott volna s azt mondta volna: «Elizeus mondta». Közte és Isten között ott lett volna Elizeus, mint akire támaszkodni lehetett volna s éppen ezt akarta a próféta megakadályozni.

Ne légy emberektől függő, embereken csüngő. Egyedül Jézuson csüngj.

Vannak olyan emberek, akik azt hitték, hogy csak egy bizonyos helyen, egy bizonyos nép közt tudnak, Istennek szolgálni. Mikor egy ilyen hívő embert az Ur egyszer máshova szólított, akkor háborgott az Isten ellen s azt mondta:

Húsz érv a megtérés ellen.

VIII.

„A hívők mind képmutatók“.

Nagyon közismert szólásmód. Hozzátehetjük mindjárt, hogy nagyon közönséges is. De vajjon igaz-e? Vizsgáljuk meg.

Vajjon mért is mondják, hogy a hívők képmutatók?

Legelőször is arra kell rámutatnunk, hogy »a hívők« vajmikor nem voltak »hívők«, hanem nagyon is »hitetjenek«, »világiak.« Bálóztak, moziba, színházba jártak, ittak, dohányoztak.

Most egyszerre mindezt abbahagyják, más életet élnek, és sajnálják, hogy a világi élvezetekbe merültek. Életük egészen megújul. Többé nem kaphatók régi, bűnös életük folytatására.

De nemcsak hogy utálják korábbi életüket hanem most olyan emberekkel érintkeznek s barátkoznak, akikkel azelőtt, szóba sem álltak volna. Magasállású urak lépnek egyszerű polgár-emberek mellé, hogy velük együtt énekeljenek s bibliát olvassanak.

Azelőtt ezek az emberek nem így éltek. Ellenkezőleg, ők is gunyolták és szapulták a hívőket, a megtérteket. De mióta megtértek, már ők is éppen olyan »szentek« mint az ápta-

luk kigunyolt hívők. Ezért mondják sokan, s magad is mondod, hogy »a hívők képmutatók.«

Következtetésed azonban nagyon helytelen. Inkább mondanád ezt: János barátom annyira megváltozott s annyira megjavult, hogy nem is ismerem rá. Ha tehát János barátod megjavult, akkor ne mondd azt, hogy ő most képmutató. Ha ilyet állítasz, vajótlant mondasz. De aki másról válótlant állít, az rágalmaz. Te talán csak nem akarsz rágalmazó lenni? Ha tényleg nem akarsz rágalmazó lenni, akkor ne mond olyan helykén, hogy a »hívők képmutatók.«

Kimutatom rögtön, hogy milyen helytelen az állításod. Ugye magad is látod, hogy a »hívőket« sokan kinevelik s lenézik. Feltételezheted-e, azt, hogy vajaki csupa passzióbó csalákokozik elhez a megvetett s lenézett csapathoz, csak azért, hogy aztán őt is lenézzék, megvessék s kinevessék? Erre nem is lehet gondolni. Aki a lenézett »hívők«-hez elmegy, az tisztában van azzal, hogy sok kedves összekötést feláldoz s azt is tudja, hogy sokan nem értik majd őt s ejkerülik.

Feltételezheted-e, hogy valaki minden különösebb ok nélkül csatlakozik a hívőkhöz? Semmiképpen. En azt mondom, ha vajaki a hívőkhöz csatlakozik, gunynak és megvetésnek teszi ki magát, az már vajami nagy benső élményen, ment át, újjászületett; különben nem tudná ezt

HIREK.

Jelentés évi konferenciánkról.

Istennek tudnia kellene, hogy én sehol másutt nem tudok szolgálni, csak odahaza! Oh te szegény rövidlátó, hívő ember! Éppen, mert jól tudja az Isten, hol, kik között tudsz legjobban szolgálni, éppen azért vezetett el hazulról idegenbe. Ne zúgolódj, hanem bízd rá magad. Ne csüngj népeden, faludon vagy városodon, embereken, csak egyedül a Krisztuson. Más erre nem érdemes, egyedül csak ő. Te prédikátor, azért szeresd gyülekezetedet, de ne csüngj rajta! Te gyülekezet azért szeresd prédikátorodat, de ne csüngj rajta, mint egy bálványon!

Prédikátor is, gyülekezet is, azt tartsa fő kötelességének: lelkeket Krisztushoz vezetni. Prédikátor is, gyülekezet is csak eszközök, de a cél Jézus. Őt szeretni, őt követni, vele egybe forrni, s egy lenni, nem a prédikátoron s nem a gyülekezeten s nem embereken csüngni, hanem egyedül Jézus Krisztuson, ez volt Pál apostol prédikációja. Így bucsuzott el a korinthusi hívőktől, hogy ne őt, az embert magasztalják, s istenítsék, hanem Jézust.

Hívő testvérem! Kinek kedvéért jársz a gyülekezetbe? A prédikátor, a többi testvérek kedvéért avagy Jézus kedvéért? Kín csingsz igazán s kitartó szeretettel? Prédikátorodon, a gyülekezeten, avagy Jézus Krisztuson? Sem gyülekezet, sem prédikátor, semmiféle ember, semmiféle név nem érdemli meg, hogy csüngjünk rajta, egyedül a Jézus Krisztus. Ő áldassék. Ő dicséressék! Én Jézuson csüngök, hál te?

Modersohn után W. J.

a lépést megtenni. Ez igen egyszerű következtetés.

Elmondom az én esetemet. Mint theológus a liberális theológiát szerettem, mert tanárain legelőbje liberális volt. Minél liberálisabb volt valaki, s minél többet tagadott a bibliai igazságokból, annál nagyobb tudósnak tartották.

Mint jelkész-jelölt megtértem, ujjászűtettem. Nem csak a liberális theológiával szakítottam, hanem minden világi s bűnös szokásommal is.

Múltak az évek. Egyszer egy papi konferencián volt iskolatársaimmal találkoztam. Nagy örömmel siettem feléjük, hogy üdvözljem őket. De — ők nem is fogadták köszönésemet, hanem elfordultak tőlem. Először nem értettem a dolgot. De aztán kezdtem érteni. Ők »képmutató«-nak tartottak. Mert hiszen, ha azejtől »liberális« voltam, akkor szerintük most is annak kellett volna lennem. Azzal vádoltak, hogy én csak azért hagytam el a liberális táborát s azért csatlakoztam a hívőkhöz, hogy nagy pártra s tekintélyre tegyek szert. Hogy életem nagy belső átalakuláson ment át, arra nem is gondoltak. Ők egyszerűen a legrosszabbat létezték fel rólam s képmutatónak bélyegeztek.

Ha olyan nagy tisztesség volna hívők papjának lenni, akkor még érteném a vádaskodást. De a hívő papnak semmiképpen sem könnyű a helyzete. Mennyit kell szenvedniök, hitetlen

presbyteriumtól. A főesperesek s egyházi hatóságok is szeretik rájuk teregetni a vizes lepedőt. Vajjon így körülmények közt belső meggyőződés és kényszerítő ok nélkül belép-e valaki a hívőkhöz, akiket azonfelül még »szektának« is szoktak bélyegezni?

Azt mondom, hogy belső kényszerítő okok nélkül ezt a lépést egykönnyen meg nem teszi senki sem. Éppen ezért ne dobálódz olyan könnyen avval a rágalommal, hogy a hívők mind képmutatók. Ezért az ajatlalán rágalomért a jó Isten is felelősségre von. Mégegyszer igen kérlek, ne ismételd többet a hamis vádat! Még keservesen megbánhatnád!

Éppen az ellenkezője áll. A hívők nem képmutatók. Ők meggyőződésüket követik! Maga Jézus mondja, hogy ujjászűtetés nélkül nem lehet a mennyek országába jutni. A hívők megtérésük által új teremtményekké lettek, a régiek elmúltak s mindenek megújultak.

Nem lehet tehát képmutatásról beszélni, ott, ahol minden úgy történt, ahogy azt a biblia mondja. Aki pedig megtér, az csakhamar egynek érzi magát mindazokkal, akik szintén megtértek. Nem törődik már azzal, hogy ezért csufolni, avagy üldözni fogják. Egyszerű napszámos emberről is, egynek érezzük magunkat, ha megtér Isten gyermekei közt, a rangkülömbőség eltűnik.

Knobelsdorff ajzredesről olvassuk, hogy ő

1926. X 1

hogyan megváltassanak büneiktől, s megszabaduljanak a testi fájdalmak utján a lelkiismeret vádjaitól. Menyivel boldogabbak vagyunk mi, hívők, akik megtapasztaltuk, hogy nem az önsanyargatás, nem a vallási ceremónia adják meg a megváltást s a lélek nyugalmát, hanem egyedül Jézus Krisztus. Ő ami békességünk, reménységünk, Ödvözítőnk!

Az urvacsora élvezete után, megkezdődtek tanácskozásaink. Waldorf püspök aranyos kedélyével s finom humorával vezette tanácskozásainkat. Mindannyiunkat meglepett, mily alaposan ismeri a magyar nép történelmét, s mai helyzetét. Mielőtt hozzánk jött, igyekezett könyvekből különböző ismereteket gyűjteni, hogy annál jobban ismerhesse meg tapasztalataiból s személyes érintkezésből hazánk népét. Mindnyájunknak jól esett tapasztalni azt, mily mély szeretettel viseltetik püspökünk a magyar nép iránt. A Washington szobornál tartott beszéde ugyancsak azt mutatta, hogy jól ismeri hazánknak nagyjait s népünk szabadság utáni vágyát. Megígérte, hogy két hónap múlva személyesen adja át Coolidge elnöknek a Washington szobornál összegyűjtött s az amerikaiakat lelkesen éljenző 1500 főből álló tömegnek üdvöztetését s beszámol arról is, mit látott s tapasztalt Magyarországon. Mikor kedves püspökünk a vasárnap déli ebéd után elbucszott a maga, felesége és lánya nevében, könnyek csillogtak jószágos szemében, s remegő hangja elárulta, hogy

nehézére esett az elválás. Ami hazánkat, népiünket, munkánkat megszerette püspökünk, s mi avval a boldog tudattal nyújtottunk bucsucsezt s énekeltünk bucsu éneket, hogy megint eggyel több barátja van a hazai methodista egyháznak s ezáltal a mi szeretett hazánknak is. Mi megszerettük Waldorf püspököt s Ő is megszeretett minket. Aldja meg az Ur ezt az ismeretséget az Ő országa javára!

Az egyes predikátor testvérek jelentései, szép eredményekről tanuskodtak s helyeslőleg teljes egyetértéssel vétettek tudomásul. Az eszmecsere mindig tárgyilagos volt. Gyűlésünk arról tanuskodott, hogy dacára annak, hogy mi vagyunk az európai methodismus legfiatajabb hajléja, mégis keljő gyakorlattal és körültekintéssel bonyolítjuk le magyarországi misszói konferenciánknak különböző ügyeit.

Funck M. szuperintendens tartalmas jelentése szépen tükröztette vissza az egyes gyülekezetek és predikátoraink munkásságát, elért eredményeit, lelki és anyagi ügyeit. Funck szuperintendens egész idejét arra szenteli, hogy hazai munkánkat ne csak az eddigi keretekben tarthassuk fenn a súlyos gazdasági viszonyok között, hanem lehetőleg még fejleszthessük. Terveit, indítványait s szép jelentését egyhangu helyesléssel vettük tudomásul s örültünk, hogy szuperintendensünk oly lelkesen fáradozik hazai munkánk fejlesztésén.

Két igen fontos indítványt tárgyalt konferenciánk. Az egyik a Frankfurtban kiképzett s ki-

Mainzban elment egy egyszerű hívő esztergályosnak házába biblia órára. Miért? Nem azért, mert képmutató lett volna, hanem azért, mert mint hívő lélek szükségét érezte annak, hogy más hívő lélekkel találkozzék s vele érintkezzék.

Azért hát ne vádold a hívőket képmutatással!

Talán még más okod is van, hogy a hívőket képmutatóknak mondjad? Talán úgy gondolkodol, hogy aki olyan sokat olvassa a bibliát, aki annyit énekel és imádkozik s oly sokszor jár a gyűlékezésre, az nem lehet más, csak képmutató.

Nagyon helytelenül gondolkodol!

Ha valakinek más hajlama és kedvtelése van, mint neked, akkor az illetőt emiatt még nem mondhatod képmutatónak!

Gondolkozz csak kiesít. Te azt az embert, aki a bibliát olvassa s aki imádkozik, képmutatónak nevezed. Tudod-e, hogy ezzel önmagadról milyen ítéletet állítasz ki? Ezzel azt bizonyítod, hogy te magad nem olvasod a bibliát s nem imádkozol. Mert ha igen, akkor nem botránkozna meg azon, ha valaki bibliát olvas és imádkozik. Ennek dacára, te mégis jó keresztyénnek vallod magad. Egykoron a konfirmációnál azt fogadtad:

»Jézus nagy vezér,
Néped esdve kér,
Járj elől és mi nem késünk
Nyomdokidba lépünk.«

Egykor ime ezt fogadtad s most elítéled azt aki hajlandó megtenni amit te is fogadtál.

Bizony a hívők nem képmutatók! Ők megtartják fogadalmukat, de te nem tartod meg. Ők igazi keresztyének s valóban követik Krisztust, te pedig csak névleg vagy keresztyén. Ezek után gondold még arra, hogy hova jutnak Jézus igaz tanítványai s hol töltöd majd te az örökkévalóságot?

Néked is ugyanazon a belső élményen s Pálfordulásán kell átmenned, amin az általad »képmutatóknak« bélyegzettek átmentek. Ha nem térsz meg akkor keresztyénséged csak külső látszat avagy, hogy saját szavaiddal éljek — csak »képmutatás.«

IX.

„A hívők mind felfuvalkodottak.“

Ezt is csak rájuk fogják. Azt is szokták mondani: »A hívők azt hiszik ők sokkal jobbak mint más emberek. Mindenkit lenéznek, aki nincs velük egy nézetben. Ugy gondolják, csak nekik van igazuk. Ami nem az ő szájuk ize szerint való, azt elítélik.«

Ugye, te is hallottad, vagy magad is mondtad már ezt? Beszéljünk tárgyilagosan ezekről. Nem szabad senkit sem elítélni, mielőtt az illetőt meg nem hallgattuk. Már egy régi közmondás is azt

képzendő diakonisszákat illeti. Célunk az, hogy diakonisszáinkat mi magunk neveljük, s mi rendelkezünk velük a hazai szükségletek szerint. Egy bizottság küldetett ki, mely a jövő konferenciáig alapos tanulmány tárgyává teszi a hazai diakonissza képzés ügyét s a jövő évi konferencián alaposan elkészített tervet tár a gyűlés elé.

A másik igen fontos indítvány egyházunk állami elismerésére vonatkozott. Sok érv szól az elismerés mellett, de sok érv ellene is szól. A konferencia úgy döntött szép elvi vita után, hogy egy bizottság fogja ezt a kérdést is tanulmányozni s a jövő évi konferencián az eredményről beszámolni s a teendő lépésekről indítványt előterjeszteni.

Örömmel töltött el mindnyájunkat az a tény, hogy dombovári gyűlészetünk Schmidt János prédikátor fáradozása s hűséges imádkozása, valamint az egyes testvérek áldozatkészsége folytán egy szép imatermet építettek az Ur dicsőségére. Ebben összes hazai testvéreink is igen derekasan támogatták a dombováriakat.

Miskolc is saját házhoz jutott s reméljük, hogy ott is nemsokára, egy kis átalakítással szép imatermet létesíthetünk miskolci testvéreink részére.

Konferenciánkból kivált Marguad E. borjádi predikátor és Viktor R. miskolci predikátor. Előbbi hazájába Németországba megy, utóbi pedig az Amerikába kivándorolt magyar testvéreinkhez megy South-Band-be, (Indiánia) Koencmann

lelkész mellé. Mindkét testvér meleg szavakkal bucsuzott a konferenciától s ígérte, hogy lelkiileg egyek maradnak velünk, ha testileg el is válunk egymástól.

Konferenciánk felvette mint próbapredikátort: Liebstöckl Jenőt, aki a Ganz-gyárnak volt eddig tisztviselője, s megtérése óta ugy a budapesti, mint a kispesti gyülekezetekben dr. Szalós testvér mellett tevékenykedett s szolgált az Igével. Belső elhivatottságot érez az Ur Igéjének hirdetésére s így konferenciánk készséggel felvette, miután az előirt vizsgákat részben leletette s a még leteendőket le-fogja tenni.

Az északnémetországi konferencia Mehnert A. honoveri lelkészt küldte delegátusnak; a délnémetországi konferencia Rexroth Gy. lelkész, ki a nürnbergi diakonissza képzőnek felügyelője. Mindkét testvér több alkalommal hirdette az Igét s igen szép beszámolókkal szolgáltak, amelyeknek mindnyájan örültünk.

Hogy szorosabb kapcsolatban legyünk a szomszéd konferenciákkal, elhatároztuk, hogy ezentúl a magyar misszió is küld delegátusokat Németországba, Ausztriába, Jugoszláviába.

Szombat délután a konferencia vendégei s a pesti gyülekezet apraja, nagyja Budakeszire rándult ki, hol 4 óraker gyermekotthonunkban igen jól sikerült ünnepélyt tartottunk. Az ott elhelyezett árvagyermek, valamint az ott ingyen üldöl 50 gyermek, énekek, szavajatokkal s igen jól betanult s roppant ügyesen ejőadott torna

mondja: audiatur et altera pars — hallgasd meg a másikat is.

Ha úgy tetszik, hát hallgassuk most meg, mit mond a »felfuvalkodott hívő?« Tárjuk eléje a vádakát:

»Hallod-e te hívő! Azzal vagy vádozva, hogy »felfuvalkodott« »beképzelt« vagy; hogy jobbnak tartod magad a többi embereknél s hogy mindent ami nem a te szád íze szerint való, azt elítéled. Igaz-e?«

»Mindezen vádakra legszívesebben nem felelnék semmit. De ha már felvilágosítást kérnek tőlem, hát megadom. Annakelőtte nagy bűnös voltam. Ahány parancsolat csak volt, azt mind megszegtem. Ha az elsővel kezdem, ki kell jelentenem, hogy biz én nem az Istent, hanem idegen isteneket imádtam. A világot nagyon szerettem. Az élvezeteket hajhásztam. De különösen Énemet szerettem. Nagyon érzékeny voltam. Jaj volt annak, aki megsértett! »Ne nyulj hozzám« voltam. Saját Énemet Isten fője helyeztem évlizedeken át.

Isten nevét szinte naponta vettem hiába a számba. Káromkodtam s nagyon gúnyoláló természetű voltam. Kifiguráltam az isteni s a szent dolgokat. Azzal nem is törődtem, hogy Isten megbünteti azt, aki az ő nevét hiába veszi.

Vegyem sorra az összes parancsolatokat?

Mondjam el, hogyan tettem az Ur napját az ördög napjává? Hogyan ittam s táncoltam kiválóságos kivirradtig vasárnap? A vasárnap megszentelődésével mitsem törődtem.

Szüleimnek igen sok gondot és bánatot szereztem.

Felebarátaimmal is nagyon sokat veszekedtem s velük haragot tartottam.

Szóval nem volt az a parancsolat amit meg nem szegtem volna.

De ime az Üdvözítő engem gonosz, bűnös embert irgalmába fogadott, bűneimet megbocsátotta s kegyelemből uj emberré tett.»

»Félbeszakítottak kedves hívő barátom. Azt mondtad, hogy azelőtt olyan ember voltál, aki minden parancsolatot megszegett, de most már új ember lettél! Lám ez már egy kis felfuvalkodottság.«

»Igazán felfuvalkodás, ha azt mondom, hogy én elvesztett, szegény bűnös voltam s Jézus megkönyörült rajtam? Hisz ez nem az én érdemem! Igen, ha azt mondanám, hogy a magam igyekezete s a magam ereje folytán lettem új emberré, akkor dicsekedhetnék. De így nincs mivel dicsekednem. Más nem mondhatok, csak annyit, hogy megmentett bűnös vagyok. Ha beismerem, hogy minden parancsolatot áthágtam, de az Ur kegyelemből megbocsátotta minden bűnömöt, akkor az nem felfuvalkodás, nem büszke-

mutatványokkal örvendeztették meg a megjelent közönséget. Az ünnepélyen részt vett Budakeszi római kath. papja is, a községi előljáróság, valamint a budapesti főpolgármesteri hivatal képviseltette magát. A norvég konzul pedig személyesen látogatott el, hogy gyönyörködhessek abban, mit tesznek a norvég methodista gyermekek a magyarországi nem methodista, de szegény, üdülésre szoruló gyermekekért. Az egybegyűlt vendégek, megelégedésüknek adták kifejezést, s láthatóan meghatotta őket az a tény, hogy Isten hogyan gondoskodik arról, hogy szeretetintézmények útján enyhíthessék a nyomor, a bánat. Budakeszi gyermeküdülő telepünk minden egyes épülete dr. Nuelsen püspök fáradhatatlan agitációjáról tesz tanúságot. Már évek óta gyűjt külföldi methodista templomokban s iskolákban, csak hogy minél több szegény magyar gyermek sápadt arcára lehessen az élet pirját varázsolni a budakeszi j. ólevegőn, s jókoszton. Budakeszi szeretetintézményeink világosan szólnak az isteni szeretet létezéséről s arról, hogy hazai munkánk nemzelfentartó s honépítő munka.

A vasárnap délelőtti istentiszteleten Hecker Henrik és Márkus József testvérek diakónusokká avattattak. Hecker H. testvér, borjádi predikátor mellett ott állott özv. édesanyja is, aki a hazai methodista munkának ajándékozta mind a négy gyermekét. Két fia predikátor, két lánya pedig diakonissa. Mily boldog lehet az az anya,

aki azzal a tudattal állhat majdan az Ur elé, hogy minden gyermeke megtért s mind az Ur szőlőjében munkálkodik. Bár volna hazai misszióinkban még sok ilyen édesanya!

A három budapesti predikátor dr. Szalós A. Löbel I. és Kreutzer K. jól előkészítették a konferenciát a szuperintendenssel egyetemben. A testi eljátszról is körültekintő gondoskodás történt, úgy, hogy e téren is csak elismerésünket fejezhetjük ki.

Elhelyezési lista az 1926. és 1927. évre:

Szuperintendens és pénztáros: Funk Márton
Bpest: Magyar gyülekezet: dr. Szalós Arthur.
Bpest: Német gyülekezet: Kreutzer Károly.
Bpest: Angyalföldi gyülekezet: Löbel János,
Dombóvár: Schmidt János,
Györfő: Márkus József,
Kaposvár: Hecker Henrik,
Miskolc: Libstóck Jenő,
Nyíregyháza: Wallrabenstein Jakob,
Pécs-Borjad: Schmidt I. és Hecker H.
Budakeszi árvaház, Gyermek üdülőtelep:
Funk M.,
Ifjúk otthona felügyelőse: Fleps J. és Andresko A.,
Könyvesház: özv. Urban R-né,
Alkoholmentes Étterem: Mihály Mihály,
Népiroda: dr. Fleischer Gyula,
Békeharang és Szentharc: Wallrabenstein Jakob
Alkoholmentes munka titkára: Wallrabenstein Jakob. **W. I.**

ség. Azt hiszem, hogy ilyen vallomással nem magamat, a bűnös embert magasztalom, hanem Üdvözítőmet, aki az ilyen bűnösöket mint amilyen én is voltam, magához fogadja.»

»Hát akkor egyedül Jézus tett téged más emberré?»

»Igen is, egyedül Ő. Azelőtt sokszor elhatároztam, hogy más leszek, hogy nem bűnözők már. De sohasem sikerült. Mikor Jézusra bíztam magam, akkor sikerült. Ő más emberré, új emberré tett. Egyedül Ő dicsértessékké!»

»Eddigi felvilágosításodda meg vagyok elégedve, mert azt látom belőle, hogy nem vagy felfuvalkodott. De az előbb azt emlitetted, hogy új ember lettél, jobb mint azelőtt voltál. Ezt a kijelentést vajaki felfuvalkodottságnak minősíthetné, nem gondold?»

»Nem, mert nem enyém az érdem, hanem Jézusé. Mert amire azelőtt a saját erőmből nem voltam képes, arra most Jézus segítségével képes vagyok. Azelőtt hirtelen haragu ember voltam. Sok bajom volt amiatt. Most pedig? Most az isteni kegyelem ejvette a hirtelen haragot s türelmes természetet adott. Csodálkozom, hogy Isten ezt hogyan tudta bennem véghezvinni. De úgy van amint Pál mondja: »Ha vajaki Krisztusban van, új teremtmény az. A régi dolgok elmúltak; ime minden ujja lett. (II. Kor. 5.17.)»

»Azt állítod, hogy lényed átajakulása, egyedül az Ur műve?»

»Igen. Ké másé? Egyedül Krisztus teremtet ujja.»

»Még más vádat is emelnék ejened. Azt mondják, hogy jobbnak tartod magad másoknál, hogy leüzed a többi embert s hogy mindent ejtél, ami nem a szád ize szerint van. Mit szölsz ehhez?»

»Azt, hogy bolhából ejefántot csinálnak az emberek. Ha vizsgálom önönmagamat, azt kejl mondjam, hogy a legnagyobb bűnösök egyike vagyok s Üdvözítőm mégis magához fogadott. Bűneimet megbocsátotta. Ártatlan vérevel engem is megváltott. Isten gyermeke vagyok s Jézusnak örökös társa. Ez napnál világosabb, ezt sziklaszilárdan hiszem. Ha ez felfuvalkodottság, nos akkor ilyen értelemben felfuvalkodott vagyok. De ha ez felfuvalkodottság, akkor az is felfuvalkodottság, mikor Pál azt mondja: Mert meg vagyok győződve afelől, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem hatóságok, sem jelen dolgok, sem jövendők, sem csuda erők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem képes minket elszakítani Isten ama szeretetétől, amely a mi Uruunk Jézus Krisztusban nyilvánul.« (Róm. 8.38—40.)

Vagy akkor az is felfuvalkodottság, mikor János azt írja: »Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mivel szeretjük az atyafiakat« (I. Ján. 3.14) Ha Pál és János

1926. IX. 1

— **Halálozás.** Augusztus 8-án 16-ik életében meghalt Stari Becejen **Ördög Macuska**, aki mint itteni gyülekezetünk és ifjusági egyesületünk kiváló tagja nagy részt hagyott hátra. Mindössze egy hélig, de sokat szenvedett vakbél- és hashártyagyulladásban és hajála mélyen megrendítette mindazokat, akik ismerték, kivált gyászbaborult szüleit és fivérét, mert egyedüli leány volt. Temetése óriási részvét mellett ment végbe, mely alkalommal Sebele György prédikátor vigasztaló szavakat intézett a hozzátartozókhoz és jelenvoltakhoz. E sorok írója a methodista gyülekezet és ifjuság nevében bucsuztatta el a halottat és lelkére kötötte a gyászközönségnek, hogy legyünk mindnyájan készek, mert nem tudhatjuk, mikor szólít el bennünket az élet és halál Ura. Mint a karénekek is kifejezésre jutottak, remélünk boldog viszontlátást és bizunk Isten megtartó kegyelmében.

Stari Becej, augusztus hóban.

Drumm Nándor.

— **Teremavátás.** Crvenkán (Bácska) augusztus 8-án. Ottani gyülekezetünk belső és külső gyarapodása folytán szükségessé vált egy megfelelő imaterem, amit a crvenkai valamint a bácskai testvérek áldozatkészsége folytán végre felépítettek. Az ünnepélyes megnyitáson igen sokan vettek részt. Ez alkalommal 3 gyermeket is kereszteltek. Isten áldása kísérje a crvenkai testvérek munkáját, hogy növekedjenek a jövőben is úgy, mint eddig.

— **Sentán** (Bácska) szintén szép imateremhez jutott ottani kis gyülekezetünk, miután saját házat vettünk. Drumm F. Staribeceji prédikátor szolgálja ki Sentát s buzgólkodik, hogy ott is legyen nemsokára a stari beceji gyülekezethez hasonló szép gyülekezet.

— **Bibliai kurzus nők részére.** Gyermekakciónk befejezésekképpen szeptember 5—12-ig Budakeszin bibliai kurzust rendez dr. Szalós Arihurné. A csendel és magányt kereső lelkek, kik rövid pihenőre vágyódnak s lelki épülésre, ezen csendes héten Budakeszin megtalálhatják ezt. Lakás, ellátás naponta 30.000 K. Jelentkezni lehet: Methodista Egyház Budapest, Felsőerdőösor 5. III. em.

— **Szeptember 8—9-én** Veïki-Becskevényen a jugoszláviai prédikátorok konferenciája lesz. Több prédikátor fog szolgálni az Igével s különféle előadásokkal, hogy Becskerek város lakosságának legyen bő alkalma megismerni azt, mit céloz a methodista egyház. Emberek megnyerése a Krisztus számára, ez a célja. Erről a konferenciáról októberi számunkban hozunk tudósítást.

— **Egy koreai misszionáriusnő,** Scharpf H. Funk M. szuperintendensünknek sógornője hazai gyülekezeteink egynémelyikében missziói élményeiről előadásokat tartott. Egy évig szabadságon van, s ezt arra használja fel, hogy édes atyját, ki Németországban methodista prediká-

ezért felfuvalkodottak voltak, akkor én is ilyen felfuvalkodott akarok lenni. De úgy látom, hogy nem a hívők felfuvalkodottak, hanem a hitetlenek! Mert tényleg felfuvalkodottak, akkor, mikor ítéletet mernek mondani Isten szolgáinak fityibizonyossága s megtérése felett.

»Azt is megmondom, mért mondják, hogy én másoknál jobbnak tartom magam. A dolog nagyon egyszerű. Látm én Isten kegyelme folytán megtértem. A bibliából tudom, hogy meg kell térni. Ha valaki nem tér meg, elkárhozik. Mi tehát a kötelességem? Ugyebár arra kérni az embereket, hogy térjenek meg. Ha pedig magam is megteszem azt, amitőlük elvárok, vagyis ha én is megtérek, akkor felfuvalkodott vagyok? Hát tehelek én másképpen? Ez lehetetlen. Ha egy világi ember, súlyos betegségből kigyógyul s azt hallja, hogy szomszédságában valakinek ugyanaz a betegsége, melyből ő kigyógyult, vajjon mit fog tenni?

Azt hiszem odamegy a szomszédhoz s azt mondja: Hallom, ugyanaz a baja, ami nekem is volt. Rajtam ez meg ez az orvos segített. Hívassak el. Nemde így szokták ezt tenni? Látm ugyanilyen az én esetem is, csakhogy nem a beteg testre, hanem a beteg lélekre vonatkozik. Lelki poklosságomtól egy orvos, Jézus gyógyított ki, így tehát keresztyén kötelességem, másoknak kik az én betegségemhez hasonló bajban szen-

vednek, ezt a jó orvost ajánlani. Aki maga megmentelt, az másokat is szeret megmenteni!

»Helyes, ezt megértem. De azt is mondják, hogy mindent elítélsz ami nincs a szád ize szerint. Ebből mi igaz?»

»Ezzel is úgy vagyunk, mint az eddigi állításokkal. Miután megtértem, mindenben a biblia szerint igazodtam. Ott meg azt olvastam: »Ne szeressétek a világot, sem a benne levő dolgokat.« Ettől fogva nem vettem részt semmiféle világi mulatságban. Ekkor jöttek barátaim s kérdezték mért nem tartok már velük, hisz azelőtt szerettem a mulatságot. Azt feleltem, hogy mióta megtértem, a biblia szerint akarok élni s így nem vehetek részt semmiféle mulatságban. Ők igyekeztek ugyan az ellenkezőjéről meggyőzni s azt mondták, hogy ezzel jövőmnek is ártok. Mikor álhatatosan megmaradtam meggyőződésemmel, azt fogták rám, hogy felfuvalkodott vagyok s mindent elítélek. De a valóságban nem én mondom ítéletet, hanem a biblia, s annak a szava előttem szent. Barátaim persze nem a bibliára hallgatnak.»

»Jól van kedves hívő testvér. Most már tisztán látok mindent.

Kedves olvasom, mit szólsz ehhez a beszélgetéshez? Azt hiszem, hogy a hívő elég világosan beszélt. Ő elveszett ember volt, de Isten kegyelme megmentette. Ha az isteni ke-

tor, nagyszámu testvéreit s rokonait látogassa. De szabadságidejének legnagyobb részét előadások tartására szenteli. Augusztus 22-én a nyíregyházi gyülekezet részese volt abban az örömben, hogy vendégül láthatta a misszionáriusnőt, ki 3 előadásban bő alkalmat adott arra, hogy megismerhettük a koreai keresztyének viseletét, amit a misszionáriusnő is visel, valamint szokásaikat s mély vallásosságukat. Előadását nemcsak vetített képekkel kísérte, hanem bemutatta a gonosz szellemek lakóházikóját, a harangjátékot, mellyel a szél elűzi a gonosz szellemeket, a varázslók kalapját s harangcsörgőjét, mellyel kiűzi a házból a betegetől a gonosz szellemeket. A papírost, mellyel ajtóikat s ablakjaikat beragasztják. Egyes porcellán vázákat és sárgaréz tálcáskákat, leveleket s jegyzőket. A koreai keresztyének életét, a misszió munkáját, a betegek, a gyermekek és a felnőttek között, egyes történetek elmondásával ismertette. A nyíregyházi gyülekezet ezen előadások révén mély bepillantást nyert az Ur munkájába, amit Koreában végez; lelkünkben pedig olyasmit éreztünk, hogy több figyelmet, több időt és több pénzt kell a pogánymisszióknak szentelnünk. Scharpf misszionáriusnő már 29 éve áll a misszió szolgálatában. Még Ausztriában, Svájcban, Németországban és Amerikában fog előadásokat tartani s ugy visszamegy régi állomására, Koreába. Isten áldja meg gazdagon szolgálójának fáradozását!

gyelmet dicséri, ez nem felfuvalkodottság. Ha pedig másokat is odavezet ehhez az isteni kegyelemhez, ez sem felfuvalkodottság. Ha pedig olyan dolgoktól tartózkodik, melyeket a biblia tilt, akkor ez megint nem felfuvalkodottság. Amint látjuk az a vád: »a hívők mind felfuvalkodottak« önmagában onlik össze; hazugságnál nem egyébb.

Barátom vigyázz, hogy esetleg ne te légy a felfuvalkodott, mikor Isten gyermekeiről ilyen nyilatkozatokat teszel. Vigyázz, meg ne vedd az Isten ígését!

Az nem felfuvalkodottság, ha az elnyert isteni kegyelmet valaki dicséri s igyekszik másokat is megismertetni ezzel a kegyelemmel. Az sem felfuvalkodottság, ha hívő ember nem azonosítja magát a világgal s nem úgy él mint a világ. Ez csak azt bizonyítja, hogy az illető ujjá született. Ujjászületés nélkül te sem örökölheted Isten országát. Ha pedig egy hívő mondja ezt, azzal még nem illekedik. Hisz maga Jézus mondta ezt az ujjászületésekről.

Oh, bár ismernéd fel, hogy magad vagy felfuvalkodott akkor, mikor megveded a biblia tiszta tanát, mikor elítéled Isten gyermekeit azért, mert bibliai életet éltek. Igen barátom, maga Jézus mondja: »Ha valaki ujjonnan nem születik, nem láthatja meg az Istennek országát.«

— **Születések: Márkus József és nejét,** a györkönyi predikátor párt, az Ur megáldotta egy egészséges leány gyermekkel.

— **Lakatos Pál és nejét** az Ur megörvendeztette egészséges fiu ikrekkel, kik a keresztségben a József és Márton nevet nyerték. Mindket szülő párnak kívánjuk, hogy Isten adjon kicsinyeknek, mint pedig a szülőknek testü és lelki erőt!

— **Urban Márton,** a Délkelet-európai misszió feügyelője augusztus 19-én részt vett a Bethánia-egylet nyíregyházi konferenciáján, mely alkalommal a methodista gyülekezetben is szolgált egy este az Igével, annai is inkább, mert a nyíregyházi predikátort már azelőtt 20 évről, a nyíregyházi gyülekezet tagjait pedig szintén több év óta ismeri. Előadása igen jó benyomást tett mindnyájunkra.

— **Szász János és Bajusz János** a nyíregyházi gyülekezet ifjusági egyletének tagjai egy több ideig tartó missziói utra indultak gyalog, hogy hazánk methodista és baptista gyülekezeit felkeressék s megismerjék s utközben bizonyosgot tegyenek olyanok előtt, kik még nem az Ur gyermekei. Amerre járnak, ajánljuk, őket a hívő testvérek figyelmébe s szives támogatásába, hogy örverdező lelkkel térhessenek haza körünkbe sok tapasztalattal meggazdagodva. Ismertető jel: a Kékkereszt jelvényes tányérsapka és a ragyogó mosolygós arc.

— **Kérelem.** Ezen kérelmet csak az igazán némesen érző és felebarátjait igazán szerető embertársainkhoz intézem. Egyházunk azt az elhivatást érzi, hogy magyar hazánkban egy szeretet intézményt létesítsen az »eskórosok és hülyék« részére. Ezek az emberiségnek azon szerencsétlenjei, sokszor megvetettei, akikkel még a saját hozzátartozók sem szoktak valami nagy szeretettel bánni. A hülye családatagot rejtegeük, elűtkolják s szegyenkeznek miatta. Teher, akitől nem igen lehet szabadulni. Mi éppen az ilyen megvetetteket szeretnők testü és lelki gondozásba venni, hogy ezáltal úgy rajtuk, mint hozzátartozóikon könnyítsünk. E célból egy remek fekvésü házat vásároltunk, a nyíregyházi erdő mellett, amely kiinduló pontja lesz, az életbe léptendő nagyarányu szeretetintézménynek. Hogy ezt az intézményt jól megalapozhassuk, felszerelhesük, életbeléptethessük, még igen sok pénzre van szükségünk. Aki szeretné előmozdítani, hogy magyar hazánkban minél előbb legyen egy »Menhely az eskórosok és hülyék« részére, azt kérjük, juttassa e szent célra szóló adományait szerkesztőségünkbe. Mi a szavakban álló keresztyénség helyett, szeretnők a tettekben kifejezésre jutó keresztyénséget gyakorolni, Jézusnak ezen szavaira gondolva: »Amit cselekedtek eggyel az én kicsiny atyámfiai körül, én magammal cselekedtetek.«